

DE JONGEN OP HET DAK

Er stond een jongen op het dak van de school.

Het slagschip (zoals mijn vader de directrice van de school altijd noemde) stond boos gebarend te roepen dat hij ervan af moest komen.

‘Hai,’ zei de jongen. ‘Ik ben Thomas. Thomas Tucker.’ Als hij had gezegd ‘ik kom van Mars’ had ik het ook geloofd.

We stamelden allemaal onze namen.

Lenig klom Thomas Tucker naar beneden. ‘Ik keek van boven naar beneden,’ zei hij, ‘en ik zag dat het hier supersaai is.’

Het slagschip was er ook bij komen staan. ‘Begrijp ik goed dat deze jonheer zojuist op het dak stond?’

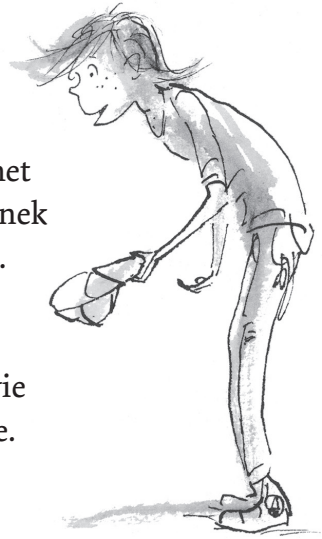
‘Jazeker, majesteit,’ zei Thomas Tucker en hij maakte een buiging.

Mijn vrienden en ik keken elkaar met grote ogen aan want we zagen dat de nek van het slagschip begon te zwellen. Dat was altijd een teken van een vulkanische woede-uitbarsting.

Thomas Tucker was alles wat en wie ik wilde zijn. Zijn zelfbewuste loopje. Zijn grijns vol zelfvertrouwen. Ik zag dat mijn vrienden aan zijn lippen hingen. Alsof ze elk woord van hem wilden inademen om zo ook een stukje Thomas Tucker te worden.

We wilden allemaal zijn vriend worden en...

Hij koos mij. Thomas Tucker ging naast me zitten in de klas en legde zijn voeten op tafel.

NAAR DE MAAN

Een dag eerder, 16 juli 1969

3, 2, 1, 0... De raket schoot de lucht in! Ik zat met mijn vader en moeder voor onze oude zwart-wit-tv. Honderden miljoenen mensen over de hele wereld keken of luisterden mee. Thuis, in het café, in de supermarkt of op het tankstation. Iedereen wilde zien hoe de drie astronauten van het Apollo 11-programma – Neil Armstrong, Buzz Aldrin en Michael Collins – naar de maan vlogen. En ik was erbij. Nou ja, via de televisie dan. Met een brok in mijn keel staarde ik naar de televisie. Helaas waren daarop alleen wazige beelden te zien. Ja hoor, onze tv stoorde weer eens op het allerslechtste moment. Mijn moeder liep met de antenne heen en weer tot we weer beeld hadden.

‘Nog een stukje!’ riepen mijn vader en ik. ‘Ho! Nee, je moet omhoog.’

Net zoals de Apollo 11, dacht ik. De raket verdween in de wolken en mijn moeder verdween naar de gang. Ik probeerde me voor te stellen hoe het moest voelen om in die raket te zitten. Om door de ruimte te vliegen vol sterren en planeten, naar een plek waar nooit eerder een mens was geweest. Al wekenlang kon ik aan niets anders denken. En nu was het eindelijk zover.

De verslaggever telde de kilometers en toen, op 66 kilometer hoogte, werd de eerste trap van de raket afgeschoten.

‘Als-ie maar niet in onze tuin valt,’ piepte mijn moeder vanuit de gang. Ze keek vanuit de deuropening mee. ‘Hij is net helemaal opgeknapt.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘De trap komt in de oceaan terecht,’ zei ik. Dat had de verslaggever op de tv net gezegd.

Op 179 kilometer hoogte volgde de tweede trap van de raket.

‘Misschien valt die op de lelijke nieuwe auto van de buurman,’ grapte mijn vader.

‘Doe niet zo eng,’ zei mijn moeder.

‘De buurman heeft wel kleuren-tv,’ riep ik.

‘Nou, dan ga je daar toch wonen,’ antwoordde mijn vader.

Ik drukte mijn neus tegen het beeldscherm. De Apollo verliet de zwaartekracht van de aarde. Met 40.000 kilometer per uur vloog hij nu naar de maan.

Mijn moeder zette de antenne neer; ze moest naar de wc. We kregen nu nog amper beeld.

‘Snel, zet de radio aan!’ riep mijn vader.

Ik draaide aan de knoppen maar de buurman was zijn gras aan het maaien en dat geluid overstemde werkelijk alles. Zelfs een raketmotor. Mijn vader wilde al boos naar buiten lopen. Maar dat kon ik nog net voorkomen. Als die twee ruzie kregen, kreeg ik al helemaal niets meer mee van de lancering.

‘Luister nou!’ siste ik en ik drukte mijn oor tegen de radio.

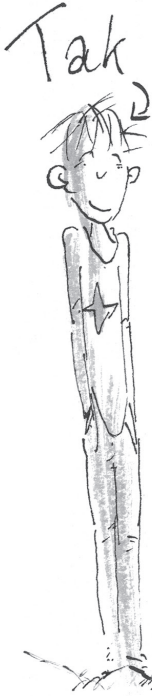
De radio ruiste bijna net zo erg als de tv. Maar we vingen nog net op dat de raket inmiddels in een baan om de aarde was geraakt. Over drieënhalve dag zou het zover zijn. Dan zouden de astronauten landen op de maan. Mijn vader zette de radio uit en ik pakte mijn boek met ruimtevaartmunten erbij. Bij de supermarkt kon je al wekenlang munten sparen met afbeeldingen van de geschiedenis van de lucht- en ruimtevaart erop. Daar zaten ook munten bij met de maan en de aarde, en met de astronauten erop. Ik had ze allemaal, op één na.

De munt met Neil Armstrong had ik nog steeds niet.

Die wilde ik het liefst hebben omdat Armstrong als enige van de astronauten echt over de maan zou lopen. Wat een held! Misschien kreeg mijn moeder de munt vandaag wel bij het boodschappen doen. Mijn vrienden spaarden de munten ook. Elke dag stond ik in de rij bij de supermarkt om dubbele munten te ruilen. Samen met Slomie, Dumbie en Snotter.

Dat waren natuurlijk niet hun echte namen. We hadden allemaal een bijnaam. De mijne was Tak. Omdat ik net zo dun was als een wandelende tak.

Zonder het noemen van onze geheime naam kwamen we niet binnen in onze geheime hut. Die hadden we zelf gebouwd, in de vervallen watermolen bij het zwarte water. Daar verzonnen we spannende avonturen.

Dat moest wel, want echt spannende dingen gebeurden hier nooit.

Totdat ik met eigen ogen zag hoe drie astronauten naar de maan vlogen.

Voor het eerst in mijn leven had ik het gevoel dat alles mogelijk was.

Ik voelde dat er iets groots stond te gebeuren.

Het wachten was op een signaal. En dat signaal kwam de volgende dag.

De landing van Thomas Tucker.

THOMAS TUCKER

De volgende ochtend was ik vroeg wakker. Ik zette meteen de tv aan.

Er was een speciale uitzending over de Apollo 11. In de televisiestudio hadden ze een maandecor gebouwd en er werd van alles over de ruimtemissie verteld.

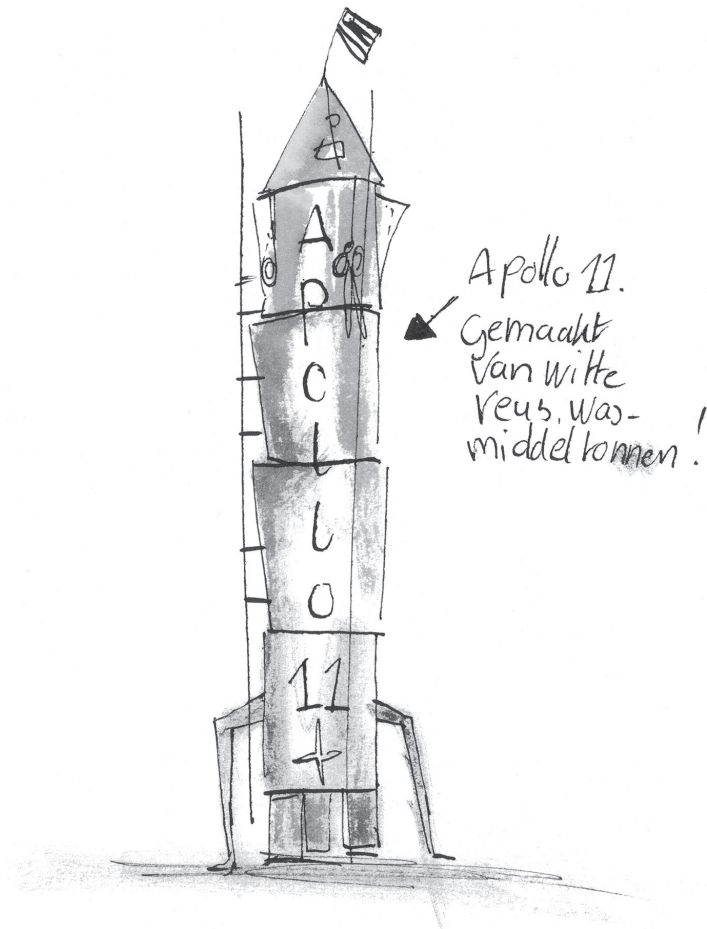
Er waren een paar deskundigen die vertelden welke uitvindingen de ruimtevaart had opgeleverd, bijvoorbeeld de pan met antiaanbaklaag. Ik zag mijn moeder knikken. Het was goed dat ze inzag dat ook haar leven veranderd was door de ruimtevaart.

Ook alle televisiereclames stonden in het teken van de maanreis. Er waren speciale maantaartjes, maanlooprekken voor bejaarden, gedroogd ruimtevoedsel. Maanbarbecuepakketten bij de slager. Als er maar 'maan' of 'Apollo 11' op stond. En de kranten kopten ook: 'De ruimtevaart zal ons leven veranderen.' Ik kon niet wachten.

Ik propte snel mijn ontbijt naar binnen. Ik liep de tuin in en keek naar boven. Maar daar was niks te zien. Zouden de astronauten nu ook ontbijten? Ik had in een tijdschrift gezien wat ze te eten kregen. Allemaal gedroogd en met een beetje water erbij konden ze zo een heerlijk roerertje

klaarmaken met sinaasappelsap. Lekker makkelijk. Ook weer zo'n heerlijke ruimtevaartuitvinding.

Ik pakte mijn schoolspullen en natuurlijk mijn boek met ruimtevaartmunten. We hadden vandaag weer ruimteproject. Op school bouwden we al weken aan een raket. Die maakten we van oude verpakkingen, lege wasmiddeltonnen, aluminiumfolie en nog veel meer.

Met een dik pak boterhammen in mijn tas ging ik op weg. Het was nog vroeg, misschien kon ik eerst nog even langs onze hut gaan.

Alleen mijn vrienden en ik wisten waar de hut was. Ik moest een paar beekjes met snelstromend water oversteken. En dan moesten we ook nog altijd goed opletten of de boswachter niet in de buurt was.

Ik was er nu bijna. In de verte was een wilg die eruitzag als een gebochelde oude man en daarachter lag onze hut aan het zwarte water. Met het vlot en de zelfgebouwde kabelbaan. Het was de geheime ontmoetingsplaats van Dumbie, Slomie, Snotter en mij. Hier maakten we de wildste plannen of vluchtten we naartoe als we geen zin hadden om huiswerk te maken.

Nooit eerder was ik in mijn eentje bij de hut geweest. Het was gek om er zonder mijn vrienden te zijn. Ik wilde de hut binnengaan, maar toen zag ik iets geks.

